

Chương 18

Ma Nữ Quá Đa Tình
Thư Sinh Sao Bạc Hãnh

Y

ến Lăng Vân vạn phần đau khổ chỉ còn biết nghiêng răng mong được chết ngay cho khỏe. Không biết lửa nóng ở đâu mà không tiếng không hình, khí nóng hừng hực xông lên hết lớp này đến lớp khác. Trong lúc chàng muôn ngàn đau khổ như vậy bỗng sức nhớ ra :

"Trong thân ta vốn có Tam Âm Chân Khí, tính chất chủ về lạnh, sao ta không mạo hiểm vận hành nó xem sao?"

Ý niệm chàng vừa động, công lực liền vận hành. Thì ra Tam Âm thần công quả nhiên có năng lực kháng cự lại âm hỏa đang nóng như điên cuồng, nhưng chàng quên mất lúc ấy trong thân chàng đang bị trọng thương, công lực ngưng tụ không đủ sức đẩy xuất mà còn lộn ngược trở vào, mắt chàng như trông thấy ngàn vạn ngôi sao di động lẫn ra bất tỉnh.

Đương nhiên bọn lão quỷ ở đây chỉ muốn dùng nhục hình bắt chàng phải khuất phục chứ chưa có ý muốn giết chàng, nên cực hình ở Phong Hỏa động lúc nào cũng có người theo dõi không để cho chàng chết hẳn. Vì vậy chẳng bao lâu, khi Yến Lăng Vân tỉnh dậy chàng lại thấy khí lạnh thấu xương, lạnh đến nỗi chân tay chàng co rút lại như sắp biến thành băng giá. Bên tai chàng mơ hồ như có tiếng nói đầu đó:

- Họ Yến! Sao lại chịu khổ rượu kính không uống, uống rượu phạt làm chi? Mau đồng ý quy thuận bản môn, Đế Quân sẽ dùng biệt lễ đãi ngươi.

Hiển nhiên chúng vẫn muốn uy hiếp chàng, Yến Lăng Vân giữ vững quyết tâm không thềm đáp lời. Tiếng cười lạnh leo bật lên rồi im bật. Cứ như thế sau một khắc, Yến Lăng Vân bị lạnh đến độ máu huyết đông cứng, lạnh thở hổn hển bất tỉnh. Nào ngờ lần này tỉnh lại chàng cảm thấy bên mũi một mùi thơm nồng nàn và người chàng như nằm trong vật gì êm mềm rất dễ chịu, khí nóng ở huyết Đan Điền xông lên đả thông các huyết đạo bị bế tắc.

Chàng hơi hé mắt, phảng phất thấy mình như nằm trong lòng một vị nữ lang, mơ hồ cảm thấy như được người yêu tới cứu, bất giác nhắm mắt rên lên:

- Quỳnh tỷ tỷ, chúng ta gặp nhau trong mộng chăng?

Bên tai chàng có tiếng ngân nga gọi:

- Cảm ơn trời đất, Yến ca ca sao lại chịu đau khổ làm vậy, tiểu muội Nguyệt Hàn Hương đến quá chậm trễ ca ca khổ quá!

Yến Lăng Vân nghe câu ấy tỉnh vội liền, chàng lập tức ngồi thẳng dậy đưa mắt nhìn. Quả nhiên đó là Thiên Thủ Quan Âm Nguyệt Hàn Hương mà chàng từng gặp ở Hoa Dương. Nàng mặc một cái áo nhẹ, mặt đầy vẻ phong trần, hai mắt tha thiết đang nhìn chàng.

Thì ra Nguyệt Hàn Hương gần đây cũng đến Kim Lăng, hốt nhiên cảm thấy trong lòng bất an biết đó là điềm báo của Uyên Ương Cổ cho hay Yến lang đang gặp nguy biến. Nàng không lưu tâm đến gì nữa, cứ theo phương hướng do tâm linh cảm ứng hướng dẫn tìm đến Quát Thương Sơn Lạc Hồn Nhai mới biết người yêu bị bọn Ngũ Quỷ gia hại. Môn phái của hai bên vốn có cùng một nguồn gốc, nên khi nàng báo tên cầu kiến Chưởng môn và chất vấn Huyền Âm Đế Quân Lãnh Thanh Thu tại sao không nể nang tình giao nghị nở khốn hãm môn nhân của Miêu Lãnh, vì nàng nhận Yến Lăng Vân là sư huynh của nàng và yêu cầu tha chàng lập tức.

Theo lẽ Ngũ Quỷ xưa nay với Miêu Lãnh có quan hệ rất thân, gần đây lại kết thành liên minh, lại thêm ái nữ của Chưởng môn Miêu Lãnh tự thân tìm đến, lẽ nào lại dám kháng cự? Nhưng sự thực có phần xui xẻo. Thứ nhất trong vòng vài ngày này Huyền Âm lão quỷ ngầm quan sát phát hiện căn cơ của Yến Lăng Vân rất hiếm có, lão không muốn bỏ mất cơ hội chiếm đoạt chàng làm đệ tử. Thứ hai, vừa rồi tiểu tặc Kim Quang Lượng trở về bẩm báo nói hấn mới gặp Miêu Lãnh Tang Môn Thần Lam Xuân và biết rõ tiểu tặc họ Yến chưa hề là môn nhân Miêu Lãnh phái và thêm chính miệng Yến Lăng Vân luôn luôn phủ nhận mình là môn nhân Miêu Lãnh phái. Sự hưng hay suy của một môn phái xưa nay là hoàn toàn tùy thuộc và tư chất của các hậu bối, hà huống Ngũ Quỷ rất có hùng tâm, tìm khắp môn nhân đệ tử chẳng có tên nào đủ tài thừa kế làm Chưởng môn Huyền Âm phái Quát Thương Sơn, thử hỏi chúng này vô ý bắt được một người có bẩm phú tuyệt luân như chàng đâu nỡ buông tha?

Nhân vật lão quỷ Lãnh Thanh Thu đối với yêu cầu của ma nữ không thuận bụng chút nào, lão chỉ cười đáp:

- Hiền đệ nữ không ngại đường xa tìm đến đây, chỉ cần tiểu tử họ Yến kia thật là môn nhân của Miêu Lãnh, lão phu sẽ không quan tâm gì tới nữa!

Sau đó lão cho người dẫn Thiên Thủ Quan Âm đến Phong Hỏa động. Bấy giờ đúng là lúc Yến Lăng Vân bị nhục hình hôn mê bất tỉnh. Ma nữ đa tình ấy vừa thấy người trong mộng bị thảm trạng như thế, đau đớn khôn lường vội vàng ôm chầm lấy chàng và rút trong thân ra một loại linh dược vô cùng trân quý do loại Hà Thủ Ô năm

ngàn năm chế thành cứu tinh chàng dậy. Bất quá Yến Lăng Vân sẵn có thành kiến, từng nghe tiểu tặc Kim Quang Lượng nói "Miêu Lãnh và Ngũ Quỷ là đồng minh" chàng lại nghi hành động của ma nữ là có quán thông với Huyền Âm phái cố ý gia ân để chàng phải thọ ân gia nhập tà phái, nếu không vậy vì cớ gì nàng lại mau lẹ biết tin chàng bị giam cầm ở đây? Do đó nghe lời nàng, chàng lạnh lùng đáp:

- Khỏi cần giả vờ! Các người là ma quỷ một bọn, tưởng người ta không biết sao? Ta không dám nhận tiếng của người đầu, mời ra khỏi đây!

Khuyết Hàn Hương đau khổ nghe chàng nói. Nàng từ vịn dầm đến đây xả thân cứu chàng sao chàng nở đối xử như thế. Nét hoa ử dột nàng đang định mở lời, bỗng nghe từ một nơi bí mật vọng ra âm thanh đặc ý của Huyền Âm lão quỷ:

- Hiền diệt nữ thấy sao? Tiểu tử ấy không phải là môn nhân của Miêu Lãnh phái đấy chứ?

Tình hình ấy khiến Khuyết Hàn Hương càng khó xử, nàng nghẹn ngào nhìn Yến Lăng Vân:

- Chàng ơi! Tiểu muội rất thật lòng tuyệt không hư giả, cầu xin chàng đừng quá cố chấp như thế.

Yến Lăng Vân không thềm nghe lời nàng giải thích, chàng quay mặt đi chỗ khác. Rất lâu, bỗng Khuyết Hàn Hương tỏ vẻ cương quyết chùi sạch hai hàng nước mắt, nàng ngó về phía phát ra tiếng nói của Huyền Âm lão ma quát to:

- Nói thực cho lão biết, gia phụ đã gả Khuyết Hàn Hương cho Yến lang, tuy chàng chưa đồng ý nhưng ta đã quyết tâm cùng sống chết với chàng, các người đừng hòng hại người, muốn ra sao thì ra!

Câu nói ấy của nàng bất cứ ai nghe cũng nhận ra tấm lòng si tình của ma nữ nhưng duy nhất Yến Lăng Vân vẫn cho nàng cố ý đưa mình và bấy nên vẫn tảng lờ. Huyền Âm lão ma cười hăng hắc:

- Con bé vô lễ! Hôm nay dám đến bản sơn náo động. Lão phu tạm thay quyền phụ thân người để người thưởng thức mùi vị Phong Hỏa động cho biết.

Lão bỏ đi liền sau câu nói ấy. Lập tức cửa động đóng lại, khí nóng trong động lại bốc lên ngùn ngụt, nóng còn hơn cả trước đây nữa. Khuyết Hàn Hương cấp tốc thi triển độc môn Tu La Công của bản môn vừa kháng cự khí nóng vừa bảo vệ người yêu, tạm thời chịu đựng. Nhưng cái động Phong Hỏa này quả là lợi hại, vì lửa của nó không phải là lửa thường, chính vì nó được thiết lập trên một miệng hỏa diệm sơn, uy lực của nó không cần nói cũng biết.

Và gió trong động cũng không phải là gió thường, nói chính kết tụ bởi gió lạnh ở biển Đông, đồng thời cũng là cơ hội để bọn lão quỷ ở đây tập luyện Âm Phong Chuồng vừa nóng vừa lạnh không gì có thể so sánh được. Bấy giờ Yến Lăng Vân đã lấy lại được sự bình tĩnh nghĩ bụng:

"Cứ xem nha đầu này giở trò gì?"

Đồng thời chàng cũng thừa cơ thu nhiếp tâm thần nhắm mắt vận nội công điều tức theo tâm pháp do Thiên Đô lão nhân truyền thụ.

Qua một lúc chàng đột nhiên cảm giác chân tùy ý lưu chuyển, vết nội thương trong người cũng hết đau đớn, chàng không hiểu đó là do sự hiệu nghiệm của linh dược vừa uống hay do đâu. Nhân đó nhất thời không cần sự bảo vệ của ma nữ, chàng tự vận hành Tam Âm và Lục Dương Thần Công, tùy theo sự biến đổi nóng lạnh trong động mà kháng cự lại. Cứ như thế trôi qua độ hơn nửa ngày.

Khi chàng đã thấy vết thương nội tạng khôi phục hẳn và chân khí cũng phát huy uy lực chống lại phong hỏa của địch nhân, càng lúc chân khí chàng càng tinh thuần, chàng tự mừng thầm. Còn Khuyết Hàn Hương lại đuối sức sắp hôn mê, vì Tu La Công của nàng vốn thuộc khí âm sát, nàng lại chỉ đạt được sáu bảy thành hỏa hầu nên bị Lục Dương Thần Công của Yến Lăng Vân khắc chế. Mồ hôi nàng đổ ra như tắm đầm ướt cả lớp áo trong, sắc mặt nàng đỏ như lửa, thân tâm cố hết sức cũng hết chịu đựng nổi.

Nàng chỉ tâm niệm bảo vệ người yêu, mặc cho khí nóng càng lúc càng tăng, cứ liều mạng kháng cự, do đó chỉ qua thêm một khắc nữa nàng chịu đựng không nổi, hôn mê ngã xuống đất. Kể ra cũng khá diệu kỳ, nàng vừa ngã xuống thụ thương, tâm Yến Lăng Vân liền động, rõ ràng là vì sự cảm ứng của Uyên Ương Cổ. Bấy giờ Yến Lăng Vân ngẫu nhiên nhìn Khuyết Hàn Hương một cái, ban đầu chàng cứ tưởng nàng dùng khổ nhục kế, không thèm để ý. Nhưng rồi vì tâm địa lương thiện lập tức lại đưa mắt quan sát.

Chỉ thấy Thiên Thủ Quan Âm người ướt đầm mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền tình trạng cực thảm, chàng nghĩ:

"Dù cho ma đầu này dùng khổ nhục kế nhưng cũng là quá khổ, huống gì bản thân mình vừa được người ta cứu trị thì bất luận là thực hay giả, ta cũng nên giúp nàng một phen."

Nghĩ vậy chàng bèn áp chuồng tâm vào lưng nàng đẩy chân khí cứu nàng hồi tỉnh. Một lúc sau nàng mở mắt ngồi dậy nhìn tinh thần Yến Lăng Vân an nhiên bách hội, nàng vui mừng buột miệng:

- Yển ca ca đã phục hồi công lực rồi. Chúng ta còn sợ gì nữa?

Rồi nàng chuyển lời:

- Lũ lão quỷ này thực là khinh người quá độ, gia phụ đã sớm dứt sự hợp tác với chúng. Chúng ta không thể để chúng tiếp tục lãng nhục, phải tính thoát khỏi nơi đây, đại náo chúng xem chúng làm gì ta?

Đương nhiên Yển Lăng Vân đã sẵn phần hận cũng không có ý gì khác, chàng nghĩ:

"Bất kể nàng thật hay giả, ta cũng không nên ở lại nơi này, chẳng lẽ cứ ngồi đây đợi chết sao?"

Rồi đó chàng lạnh lùng đáp:

- Kể cũng phải, chỉ e cô nương có gì bất tiện chẳng?

Nhưng nàng đáp liền:

- Để tiểu muội mở đường cho Yển ca ca.

Không đợi chàng đáp, nàng vận công lên hai tay đập song chưởng vào cửa động. Theo lẽ công lực rất cao của nàng, chưởng phải mang theo sức nặng ngàn cân, nào ngờ, sau một tiếng chấn động, cửa động vẫn không di chuyển mảy may.

Nhìn kỹ lại toàn động như được dựng bằng một khối duy nhất kiên cố dị thường quyết không thể dùng sức người phá vỡ được. Khoảnh khắc Khuyết Hàn Hương cau đôi mày liễu rút cây đàn tỳ bà đen bóng tùy thân ra, nàng chăm chú quan sát toàn động. Không lâu mặt lộ sắc mừng lại rút từ trục đàn ra một thanh đoản kiếm ngắn một tấc, khoét mũi nhọn của nó vào một vách đá bên trái, mũi nhọn của đoản kiếm khoét tới đâu đá liền bị vạch ra như đậu hũ. Rõ ràng vũ khí của nàng là báu vật. Chỉ trong khoảnh khắc cạnh động đã lộ ra một cửa nhỏ, nàng vui vẻ kêu:

- Yển ca ca, chúng ta thoát khỏi động được rồi, mau mời theo tiểu muội.

Lập tức nàng mượn ánh sáng chiếu ra của ánh kiếm một mình bước ra trước, chàng lặng lẽ bước theo sau. Mơ hồ trong ánh sáng tối, họ thấy địa đạo khúc khuỷu, không khí âm trầm nặng nề. Họ cứ mò mẫm đi hơn hai, ba mươi trượng. Đột nhiên trước mắt hiện ra một tòa thạch thất đẹp như tranh, trên bức vách đá có viết mấy chữ cổ triện lớn "Lạc Hồn Điện".

Hiển nhiên đây vẫn trong địa giới của bọn Ngũ Quỷ. Thì ra ma nữ này cuối cùng lại dẫn chàng đến chỗ giam giữ mới nữa sao? Chàng cay đắng cất tiếng:

- Hừ! Cái tòa Lạc Hồn Điện này chắc còn có uy lực hơn cả Phong Hỏa động nữa, tiểu sinh chấp nhận lãnh giáo thêm một phen xem có đủ khuất phục chưa?

Ý của chàng chẳng khác gì nói:

"Bất kể các người làm gì, muốn khuất phục Yến Lăng Vân ta quyết không được."

Khuyết Hàn Hương đưa hai con mắt đen láy kinh ngạc nhìn chàng, bấy giờ tóc mây nàng tán loạn, nét hoa tiêu tụy, khắp bộ quần áo màu lục của nàng lem luốc đầy đất cát ô uest. Tuy như thế vẫn không che lấp được vẻ dịu dàng yếu điệu của nàng, cộng thêm vẻ mặt thành thực đáng thương.

Nhưng Yến Lăng Vân không hề để mắt tới nàng vì chàng đang bận quan sát cách trần thiết của Lạc Hồn Điện. Đó chỉ là một tòa thạch thất lớn, trên cùng là một thần khám rử tấm màn vàng cũng chẳng biết bên trong có gì. Đằng trước đặt hai ngọn đèn lưu ly lớn và nhiều tượng gỗ tạc hình nam nữ, chính giữa đặt một cái đỉnh lớn màu hơi ửng đỏ không biết là bằng vàng hay bằng ngọc mà chiếu ánh sáng lập lờ.

Tầng dưới của bệ thờ khảm vô số những mảnh thủy tinh sáng lấp lánh, mặt đất dưới chân trơn trượt không có lấy một hạt bụi, hai bên đều là thạch đài, bên trong cùng là một lỗ tối đen chính là chỗ họ vừa từ đó chui lên, không thấy cửa ra vào ở chỗ nào.

Yến Lăng Vân nhìn qua một lượt phát hiện ra liên bố trí gian tòa điện rộng lớn này là theo kỳ môn trận đồ, do đó chàng ngờ nó phải có mai phục cơ quan bí mật gì đó, nhưng tra soát kỹ lưỡng vẫn chưa phát hiện được đầu mối, chàng bước lại gần cái đỉnh lớn đặt ở trung ương, đột nhiên sắp tới gần bỗng nó tỏa ra những luồng khói và bốc lên một mùi hương say đắm. Bên tai chàng có tiếng ma nữ gọi lớn:

- Yến ca ca đừng động tới nó!

Lập tức chàng thấy mắt mơ hồ, cảnh tượng hoàn toàn thay đổi. Quỳnh tỷ tỷ đang đứng trước mặt chàng giống hệt như cô dâu trong đêm tân hôn với nét gợi tình nồng nàn, máu huyết trong người chàng sôi sục, chàng đưa tay ôm lấy tân nhân kêu lên:

- Tỷ tỷ ơi, chúng ta hãy thỏa mãn ước nguyện với nhau đi. Ta muốn...

Đó chính là vì xuân tình phát động cất tiếng van nài. Quỳnh tỷ tỷ trong lòng chàng đỏ ửng nét hoa e ấp nép vào chàng. Nhưng rồi chàng kịp thời trấn tĩnh: "hãy cố gắng, chớ làm bậy", chàng nghiêng chặt hai hàm răng, theo tâm pháp của Thiên Đô lão nhân, thu nhiếp tâm thần áp chế dục vọng. Khoảng khắc bên người chàng có mùi hương dễ chịu, thần trí tỉnh hẳn.

Đưa mắt nhìn tới trong lòng hoàn toàn không Quỳnh tỷ tỷ mà chính là ma nữ Nguyệt Hàn Hương. Trong tình hình ấy khiến chàng bừng lên lửa giận đẩy mạnh Thiên Thủ Quan Âm ra một bên giận dữ quát:

- Tiệp tỷ vô sỉ, sao lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu ấy?

Vừa rồi chỉ là ảo ảnh mà chàng cho rằng do ma nữ tạo ra. Điều này quả có oan uổng cho nàng, vì Nguyệt Hàn Hương thực ra gia học uyên nguyên, vừa nhìn thấy dấu hiệu lạ biết ngay có nguy hiểm, nhưng vừa đúng lúc chàng mở lời trách oán, nàng hơi có thất thần khi buột ra câu cảnh cáo, Yến Lăng Vân đã lỡ chạm vào cái đỉnh kia và Mê Hồn Hương tỏa ra liền, trể mất một chút.

Nàng vội thi triển Tu La Công bảo vệ thân, vội ôm lấy chàng đúng vào lúc chàng tưởng lầm nàng là Cát Phi Quỳnh cũng ôm chặt lấy khiến nàng vừa hoảng sợ vừa vui mừng e thẹn vội lấy một viên thuốc giải bách độc trên ngực đang định đặt vào miệng chàng, không ngờ lại xảy ra kết quả này.

Đồng thời Yến Lăng Vân nhảy ra xa hơn trước lúc vừa ổn định thân hình đột nhiên lại thấy muôn ngàn ánh thủy tinh lấp lánh trước mắt, hiện ra muôn ngàn ánh nắng mùa xuân và lập tức chung quanh điện hiện ra muôn ngàn hình bóng Nguyệt Hàn Hương mặc áo quần hết sức rực rỡ kiều mỹ nhẹ nhàng múa hát khiến toàn điện sức nức mùi thơm. Nàng cởi dần áo quần để lộ ra đôi gò bồng đảo trắng như tuyết ẩn hiện khiến lòng chàng lay động hồn phách.

Đương nhiên đó là vì chàng trúng độc chưa tiêu hẳn nên ảo ảnh lại hiện lên thành cảnh tượng. Đó là một hiện tượng tối nguy hiểm. Rất may chàng vừa kịp định thân, theo tâm pháp của Thiên Đồ lão nhân định tĩnh dần tâm thần.

Cứ như thế ước chừng qua một khắc nữa, khi tâm địa chàng trống rỗng, ảo ảnh liền biến mất. Nhưng đột nhiên chàng lại nghe một âm thanh nổi lên kể bên thân chàng. Đó là tiếng âm nhạc từ bản Thất Tình Ma Âm mà chàng đã nghe một lần ở Hoa Dương, chàng cực nổi giận, té ra tiểu ma nữ này cố ý hãm hại chàng, làm sao chàng lại tiếp tục tha thứ? Chàng gầm lên:

- Cầu tặc! Nếu cứ buộc ta, ta không nhân nhượng nữa đâu!

Tức thì chàng vận bảy, tám thành công lực khí Tam Âm Lục Dương như di sơn đảo hải phát ra. Bấy giờ chính là lúc Nguyệt Hàn Hương đang toàn tâm toàn ý dùng ma âm chế phục ma ảnh nên không phòng bị, bị luồng kinh phong đập trúng cuốn nàng đến dưới thạch đài rơi xuống dưới cái thâm động sâu không đáy. Đến cả tiếng hét nàng cũng không kịp buột ra miệng. Đó thực là liều mạng cứu người lại bị người hại. Thực ra chỉ vì Yến Lăng Vân là người quen tính cố chấp, chàng đã có nhận

định nàng không phải là người tốt, lại là người có liên quan đến bọn Ngũ Quỷ từ lâu, thành kiến càng thâm căn cố đế, tất cả đều nghĩ xấu về nàng, huống gì sự thực cũng có nhiều chỗ trùng hợp, do đó mới có hành động cương quyết ấy.

Bấy giờ nhìn thấy ma nữ trúng một chưởng đẩy lọt biến mất trong huyết động chàng liền tỉnh lại giật mình tự hiểu ra rằng sự nguy hại trong Lạc Hồn Điện này ắt phải còn nhiều ghê gớm hơn thế nữa. Chàng đưa mắt nhìn quanh, bất ngờ nhìn lên dãy tượng gỗ, đột nhiên có cảm giác chúng hình như bắt đầu động dậy, và sau lưng có tiếng động nhẹ nào đó. Chàng xoay mạnh thân lại, chợt nhìn thấy vô ác quỷ đang nhe nanh múa vuốt bay lượn khắp nơi hướng chộp tới chàng.

Bấy giờ gió lạnh thê thiết, hôn ám không ánh sáng cực kỳ dễ sợ. Yến Lăng Vân cả kinh vận song chưởng đập thẳng vào vô số hình ma bóng quỷ ấy. Nhất thời chàng không thể tự chủ lạnh run vì sợ, vội vàng vận thần công song chưởng quay cuồng đập liên tiếp vào những bóng quỷ quái. Chàng đâu biết trong Lạc Hồn Điện dưới lòng đất này có muôn ngàn vẻ thần bí và cơ quan trùng phùng khiến tâm thần chàng không lúc nào yên tĩnh. Khi đã quay cuồng mỗi mết với các ảo ảnh, chàng không biết sao hơn, mồ hôi xuất ra như tắm, chưởng thế đã từ từ chậm lại. Cố định tĩnh đưa mắt nhìn thì chẳng thấy ma quỷ đâu nữa. Thì ra dưới bề thờ khảm vô số ánh thủy tinh bị ánh đèn phản chiếu hắt lên những tượng gỗ bên trên biến thành quái tượng thế thôi.

Bấy giờ chàng mới tỉnh ngộ chửi thề trong bụng:

"Ngu thật! Đây chính là giống với thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp của Miêu Lãnh đã truyền thụ cho ta chứ có gì lạ!"

Nhân đó chàng lập tức chính tâm thành ý bình tĩnh tìm cách ra khỏi nơi này.

Nào ngờ chính lúc ấy tấm màn vàng trên trần khám tự kéo lên, bên trong nghiêm nhiên ngồi chễm chệ Huyền Âm lão quái Lãnh Thanh Thu giống như một tượng thần. Điều ấy vượt khỏi dự liệu của Yến Lăng Vân, có lẽ lão quái này đã ngồi sẵn trong ấy từ lúc nào rồi, lão vừa vuốt râu vừa trầm giọng:

- Cái Lạc Hồn Điện này là cấm địa của bản môn, trừ Ngũ Lão ta, không ai dám vào đây, âu là người có duyên số dun rủ đẩy người đến. Nay trừ cách quy thuận bản môn ra chẳng còn đường nào khác, sao chưa quỳ lạy bái sư còn đợi bao giờ?

Lúc này Yến Lăng Vân mới biết sự thể là nghiêm trọng, chàng ngẫm chuẩn bị sẵn rồi ngang nhiên đáp:

- Mỗi người có một chí hướng há dễ cưỡng ép. Yến Lăng Vân ta đội trời đạp đất nào chịu khuất nhục dưới tay bọn ác đồ tà đạo các người, cứ sử xuất hết yêu pháp đi, hà tất nói nhiều cho phí lời?

Hai mắt Huyền Âm lão quỷ long lên, lão cười khàn khạch:

- Lão phu đã dung thứ một lần, không phát động cơ quan trong bản điện, tiểu tử ngươi nên suy nghĩ lại kẻo không kịp hối đó!

Chàng cười lạnh một tiếng đáp:

- Thiếu gia đã nói ngay từ đầu, đâu còn gì để suy đi nghĩ lại!

Chàng hoàn toàn không có một sắc sợ và cương quyết không có gì thay đổi. Huyền Âm lão quỷ gầm to:

- Tiểu tử ngươi thực không muốn sống, hãy ném thử thêm lợi hại của lão phu xem sao?

Đèn trong điện tức thì tắt phụt, đưa bàn tay lên không nhìn thấy rõ. Yến Lăng Vân chợt thấy trước thân có một áp lực nặng như núi đè xuống. Khi chàng định đẩy song chưởng ra kháng cự bỗng lại thấy sau gáy có tiếng gió, tâm niệm chưa kịp chuyển đã như bị trúng một thiết trùy ngay xương sống đau đến tận phế phủ. Tuy cố hết sức cử động nhưng dường như đối phương đã đập trúng yếu huyệt chàng, nhất thời không thể cử động. Khoảng khắc trong điện lại bùng sáng, Huyền Âm Đế Quân cười khinh khỉnh gian xảo, nhưng kỳ quái lão vẫn ngồi bất động trên trần khám. Thì ra chàng bị một móng sắt đập trúng huyệt chứ không phải Huyền Âm lão quái hạ thủ. Lão quái rống lên:

- Tiểu tử nói mau, con nhà đầu họ Khuyết đâu rồi?

Có lẽ lão ma nghe báo Phong Hỏa động đã biến mất đôi nam nữ nên lão tìm theo đến nơi này và không trông thấy lúc Yến Lăng Vân dùng chưởng lực cuốn ma nữ xuống huyệt động dưới thạch đài. Bỗng nhiên nghe từ dưới thạch đài bên hữu có tiếng đáp:

- Cô nương đến đây!

Đồng thời hai bóng nữ lang tuyết sắc phi thân ra sánh vai đứng song song trong điện. Yến Lăng Vân chợt thấy bất giác vừa mừng vừa kinh ngạc. Một là Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên và một là Lâm Yên cô nương mà chàng cố công tìm kiếm bấy lâu. Tất nhiên chàng hoàn toàn không biết Lâm Yên chỉ là hóa danh của Lăng Vân Yến, chàng vội kêu to cảnh giác:

- Nhị vị hiền muội, chú ý kẻo bị chúng lão quỷ ám toán đó!

Hai nữ lang cùng đưa mắt ưu ái nhìn chàng và cùng đáp:

- Yến đại ca yên tâm, chúng tiểu muội không sợ đâu, đã có cái này trị lão quái vật ấy rồi.

Liền đó Lăng Vân Yến đưa ra một vật cho Huyền Âm lão quỷ ngồi trên cao nhìn thấy, nàng quát hỏi:

- Lão quỷ Lãnh Thanh Thu, có thấy đây là vật gì không?

Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ xưa nay không sợ trời cao đất dày là gì, nhưng nhìn thấy miếng ngọc mỏng trong tay Lăng Vân Yến, sắc mặt lão đại biến vội vàng buông thân rơi xuống đất quát to:

- Nữ tử này là ai dám đoạt Âm Phù Ngọc Điệp của bản môn, có đưa trả lại cho lão phu chưa?

Thì ra Lăng Vân Yến biết do đâu mà có được tín vật lưu truyền của tổ sư Huyền Âm phái, thử hỏi làm sao lão quỷ Lãnh Thanh Thu kinh hoàng thất sắc? Lăng Vân Yến cười lạnh lẽo đáp:

- Cô nương chính là Thiên Đô Lăng Vân Yến! Người khác sợ bọn lão quỷ các người nhưng cô nương đây có coi ra gì?

Nàng đưa tay chỉ về phía Yến Lăng Vân:

- Lão quỷ mau buông tha người này, nếu không ta sẽ hủy bỏ Âm Phù Ngọc Điệp, rồi tính sổ với lão sau.

Huyền Âm lão quỷ trầm ngâm một chút, đưa đôi mắt gian xảo quét qua hai nữ lang:

- Lão phu không có ý lãnh giáo cùng nhị vị cô nương, như vậy cũng được, cô nương hãy đưa trả Âm Phù Ngọc Điệp cho lão phu trước, rồi lão phu lập tức sẽ miễn tội cho tiểu tử họ Yến đây, được chăng?

Đương nhiên đó là kế hoãn binh của lão, lão cố ý kéo dài thời gian, mưu mô xảo trá, nên trả lời rất hàm hồ chỉ nói "miễn tội" chứ không có nói rõ miễn tội cách nào, đủ thấy dụng tâm của lão.

- o O o -